

Genus unum sumus!

OLI – SLOVA

Rodový zpravodaj Oliveriusů / Oliveriusů

Ročník 16, číslo 30

Malé Kyšice, 21. března 2005

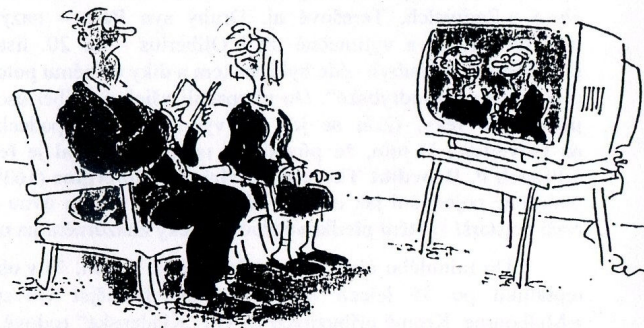
RADOSTNÉ VELIKONOCE

přeje

Váš

Miroslav Oliverius

s rodinou

Nech ty Forsyty, Marie, a poslechni si klasika! „V dálku se zahledím a vidím předlouhý zástup předků; myslivec a rybák, podruh i čeledín berou mi za kolébku.“

Moji milí jmenovci, vážení čtenáři,

dnes je 21. března a to má být podle kalendáře první jarní den, takže už snad to jaro skutečně. po těch návalcích sněhu, klepe na dveře. Začínám plnit svoji milou povinnost a píši první řádky našeho velikonočního (rodového) zpravodaje. Jenže, když jsem napsal první řádky, tak jsem nechtěně s malými odchylkami začal opakovat svůj úvod z prosincového čísla: „*Ve vánočním čísle našeho rodového zpravodaje z minulého roku jsem vám slíbil bližší informace o záměru vydat rodovou knihu o minulosti, ale i přítomnosti rodu Oliverius / Oliverius.*“ Jak aktuální i dnes ... (O přípravě knihy pojednávám v tomto listě na jiném místě!)

Dále musím vysvětlit jedno své pochybení. Vzhledem k tomu, že jsem navázal také kontakty s našimi „příbuznými“ – s nositeli příjmení Oliverius, jak jste si zajisté všimli, obměnil jsem i název rodového zpravodaje. Přestože se to v dnešní době „už nenesí“, do záhlaví zpravodaje jsem mu dal také heslo: *Gens una sumus!* A to je právě to pochybení, o kterém musím napsat. Latiníci si zajisté rvali vlasy. Nevím proč právě v této podobě toto heslo používají esperantisté, ale chceme-li správně na naše podmínky přeložit z češtiny do latiny větu:

„**JSME JEDEEN ROD!**“, tak to má být v této podobě: „**GENUS UNUM SUMUS!**“

Latinu jsem nestudoval, proto se všem dotčeným omlouvám a zároveň i děkuji za upozornění. Tímto vydáním rodového zpravodaje svoji neznalost uvádím na pravou míru. Uvedené heslo je pro náš rod skutečně výstižné. Nechci se znovu a znovu opakovat,

OLI-SLOVA

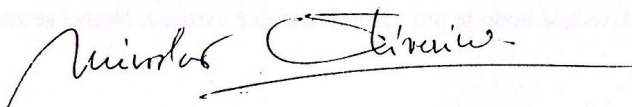
ale na četné žádosti, především ze strany Oliberiusů, musím uvést, že náš první zjištěný předek – **Pavel Myslivec** z Dolního Hradiště (1619-1684), poddaný cisterciáckého kláštera v Plasích, byl otcem dvojčat, chlapců Pavla a Petra, narozených v Dolním Hradišti dne 22. května 1656. (V příštím roce uběhne 350 let od jejich narození!) **Pavel ml.** - v matričních zápisech uváděn jako Holiberius, ale i Hubal nebo Hubálek - zůstal v Dolním Hradišti a pokračoval v rodinné tradici myslivecké. Z této rodové větve vyrostli všichni Oliberiusové a následně Oliveriusové, kteří v převážné většině (cca do roku 1848) zůstali na levé straně řeky Berounky (dříve Mže) – např. v Dolním Hradišti, Kralovicích, Břízku, ale i v Radnicích, Terešově aj. Druhý syn **Petr** – nazývaný také jako Hubálek, ale též Holibergius a výjimečně už i Oliberius – se 20. listopadu 1678 oženil v Plané a přestěhoval do Nadryb. Zde byl rybákem a díky četnému potomstvu se tak stal zakladatelem rodové větve „Nadrybské“. Do ní spadali všichni Oliberiusové, kteří žili na pravém břehu jmenované řeky. (Zde se jen ve výjimečných případech příjmení Oliberius změnilo na Oliverius.) O tom, že původcem našeho příjmení je řeholník cisterciáckého kláštera v Plasích **P. Benedikt Thomas Patricius Holibergius** (1639-1714), o tom jsem již psal a podrobně pojednáni jak o něm, tak i o vývoji našich dvou příjmení připravuji pro knihu. Naši nejstarší zjištění předkové jsou graficky znázorněni na následující stránce.

Do minulého čísla se nevešla zmínka o tom, že v období srpen-říjen 2004 Českou republiku po 35 letech navštívil „nejvzdálenější Oliverius“ – **Miroslav Oliverius** z Melbourne. Kromě příbuzných ze své „Kladenské“ rodové větve navštívil známé v Žatci, svého bratra s rodinou v Dolním Benešově, manželčiny příbuzné ve Varšavě. Potom už nestačil navštívit Tábořsko a Vídeň, kam se za známými ještě chystal. Roznemohl se a díky akutně provedené operaci v kladenské nemocnici si v Čechách musel prodloužit pobyt až do října 2004. Naštěstí vše dobře dopadlo a tak mi nezbyvá, než „našemu strejdrovi“ touto cestou popřát hodně zdraví k 76. narozeninám, které bude slavit 19. května tohoto roku. (Pro úplnost nesmím zapomenout na jeho syna **Michala**, který poprvé ve svých 51 letech navštívil rodnou zem svých předků, i když za dost komplikovaných událostí, neboť svého otce chodil navštěvovat na oddělení JIP do nemocnice.) Byli jsme rádi, že oběma se v Čechách líbilo a že se následně v pořádku vrátili do Austrálie. V minulém čísle jsem označoval všechny jubilanty, kteří v letošním roce budou slavit své „kulaté“ narozeniny. Na mnohé oslavence jsem pravděpodobně, i když nevědomky, zapomněl. To se díky neúplné evidenci stane, ale přehlédl jsem „sedmdesátiny“ paní **Hedviky Oliveriusové** z Dolního Benešova. Ta je bude slavit 10. října t.r. Předem upřímně blahopřeji a dovoluji si popřát jen samé štěstí, zdraví! (A manžel Otta s těmi svými četnými koničky ať nezlobí!)

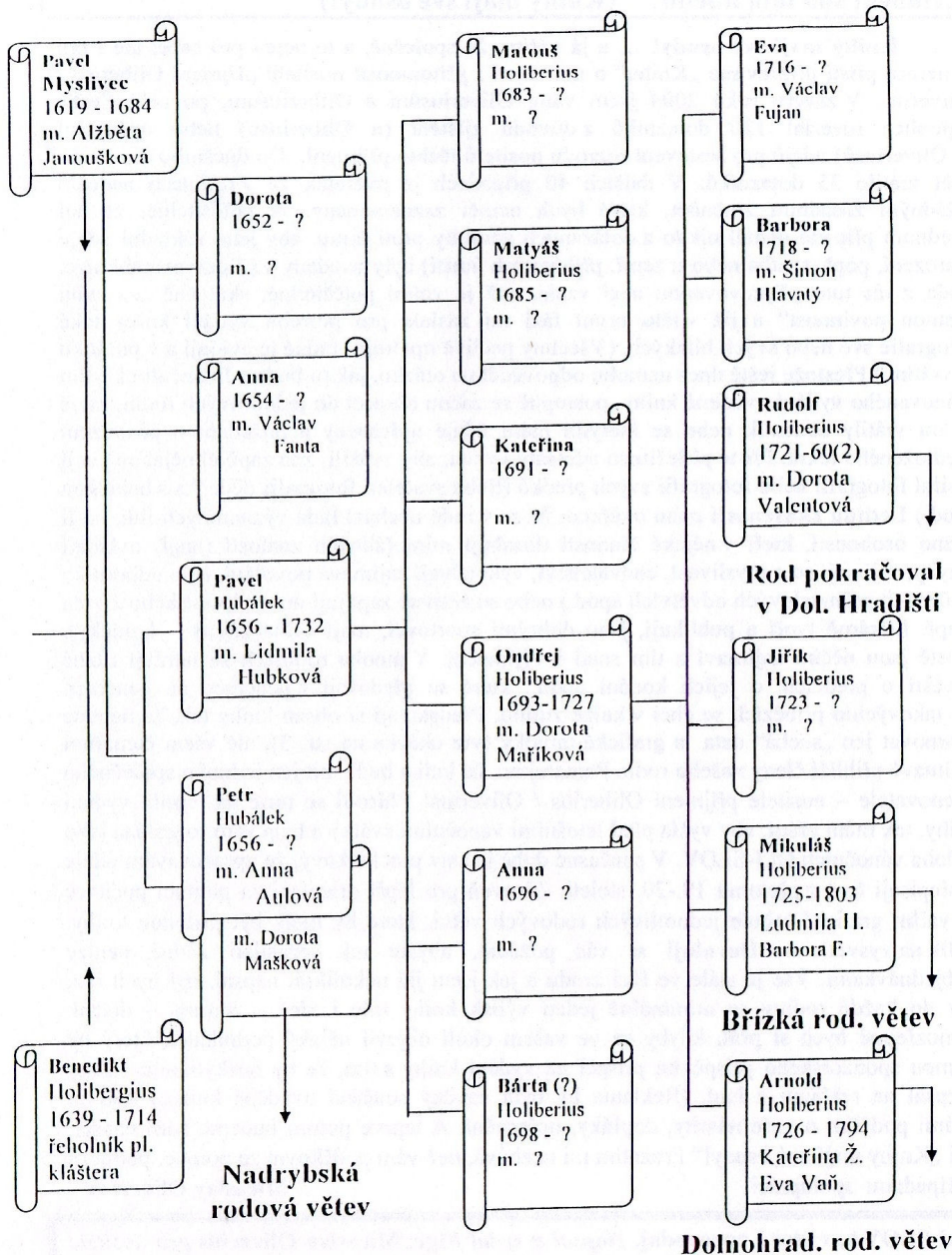
Nesmím zapomenout poděkovat **RNDr. Ludmile Oliveriusové, CSc.** za milý dárek v podobě její knihy „Mýty a pověry o výživě“, kterou v roce 2003 vydalo nakladatelství EB, Eva Babická. Autorka knihy populární formou čtenáři podává ucelený názor na zdravé stravování, podložený praktickými zkušenostmi z poraden zdravé výživy, které vede. Snaží se vysvětlit některé mýty a pověry o výživě, které nemají racionální podstatu a nutí čtenáře se zamyslet nad našimi jídelními zvyklostmi. Kniha je doplněna recepty zejména pro ty, kteří si stále nevědí rady, jak se zdravě stravovat.“ Ještě jednou děkuji.

Závěrem si dovoluji poděkovat všem dárcům, kteří mi přispěli jak na vydání tohoto velikonočního čísla OLI-SLOV, tak především na stále se zvyšující poštovné. Budu rád, když mi napíšete nějaké zajímavosti o sobě nebo o svých jmenovcích, popř. o jejich zájmech. Nebudeme předbíhat, ale vydání příštího čísla plánuji na prosinec t.r.

Tak veselé velikonoce!

DOLNOHRADIŠŤSKÁ RODOVÁ VĚTEV

„Habent sua fata libelli!“ (Knihy mají své osudy!)

Knihy mají své osudy! ... a já věřím, že společně, a to nejen pro sebe, ale i pro generace příští připravíme „Knihu“ o minulosti i přítomnosti nositelů příjmení Oliverius / Oliverius. V závěru roku 2004 jsem vám, Oliveriusům a Oliberiusům, po celé České republice rozeslal 120 dotazníků z důvodu zjištění (u Oliveriusů) nebo upřesnění (u Oliveriusů) údajů pro sestavení rozrodu nositelů těchto příjmení. Do dnešního dne se mi zpět vrátilo 35 dotazníků. V dalších 40 případech je ověřeno, že v rodinách nedošlo k žádným zásadním změnám, které bych neměl zaznamenány. Je potěšitelné, že ani v jednom případě neměl nikdo z dotázaných námitky proti tomu, aby jeho základní údaje (narození, popř. svatba nebo u zemř. příbuzných úmrtí) byly uvedeny v připravované knize. Řada z vás tuto připravovanou akci vzala, což je velmi potěšitelné, skutečně „za svou čestnou povinnost“ a již v této první fázi mi zaslala pro potřebu vydání knihy také fotografie své nebo svých blízkých. (Všechny pečlivě opatruji, řádně je eviduji a v pořádku je vrátím.) Přestože ještě dnes nemohu odpovědět na otázku, jak to bude s finančním krytím plánovaného vydání uvedené knihy, postupně se začnu obracet do jednotlivých rodin, které

mi vrátily dotazník nebo se kterými mám údaje upřesněny a požádám o posouzení předloženého textu. Při té příležitosti adresáty vyzvu, aby zvážili, zda zapůjčí nějakou svoji civilní fotografii nebo fotografii svých předků (třeba svatební fotografii dědečka s babičkou apod.) **Letitou zkušeností** mám ověřeno, že se v rodě nachází řada významných lidí, ne-li přímo osobností, kteří v nějaké činnosti dosahují mimořádných znalostí (např. ovládají jazyky, zajímají se o myslivost, chovatelství, vykonávají zajímavá povolání, jsou odborníky v různých průmyslových odvětvích apod.) nebo se aktivně zapojují do společenského života (např. literárně tvoří a publikují, jsou dobrými sportovci, mají četné zájmy – koníčky), prostě jsou něčím zajímaví a tím snad i výjimeční. V mnoha rodinách se udržují různé pověsti o předcích, o jejich konání apod., které se předávají z generace na generaci. I o takovýchto příbězích se chci v knize zmínit. Představuji si obsah knihy tak, že nebude zahrnovat jen „suchá“ data a grafické tabulky (viz ukázka na str. 3), ale všem čtenářům zajímavě přiblíží členy našeho rodu. Pamatujme, že kniha bude mít jen jednoho společného jmenovatele – nositele příjmení Oliverius / Oliverius! **Ptáte-li se mne** na termín vydání knihy, tak mám přání, aby vyšla před letošními vánočními svátky a byla vám rozeslána jako příloha vánočních OLI-SLOV. V současné době je stav prací takový, že zpracovávám údaje a přepisují text z přelomu 19.-20. století. Zároveň pro lepší orientaci za pomoci počítače vytvářím grafické tabule jednotlivých rodových větví, které by měly být přílohou knihy. Tolik na vysvětlenou. **Dovoluji si** vás požádat, abyste mi nezasílali žádné peníze s objednávkami. Vše je stále ve fázi zrodu a jak jsem již několikrát napsal, byl bych rád, aby do každé rodiny se minimálně jeden výtisk knihy (ale i víc) – zdarma – dostal. Samozřejmě bych si přál, kdyby se ve vašem okolí objevil nějaký podnikatel, který by formou sponzorského příspěvku přispěl na vydání knihy s tím, že by poskytnutou částku odepsal na reklamu z daní. (Reklama by byla navěky součástí uváděné knihy.) Rád se s vámi podělím o vaše návrhy, doplňky, upřesnění. A teprve potom budeme smít napsat, že i „Knihy mají své osudy!“ Prozatím mi nezbyvá, než vám poděkovat za pomoc, podporu a případnou spolupráci!

Miroslav Oliverius

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS / OLIBERIUS, případně pro další zájemce. Malé Kyšice dne 21. 3. 2005. Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejně!